

A L L E P A A R D E N

hebben aan de wedstrijd deelgenomen

zegenen op afstand

een oud-leerling van me van meer dan een halve eeuw geleden een van de twaalfjarige kartouchkes van het sint-jozefscollege in turnhout belde me onverwacht op vanuit fontainebleau in frankrijk waar hij al jaren woonde

hij was langzaam stervende aan een ongeneeslijke ziekte

al hadden we elkaar al jaren niet meer gezien toch was hij goed op de hoogte van wat ik zoal deed

ik was enerzijds blij dat hij na zolang op mij als priester beroep deed maar anderzijds was ik er het hart van in dat ik op zijn wens niet kon ingaan

meer dan vijf uur reizen heen & weer: op één dag was dat niet te doen & over twee dagen beschikte ik niet meer op zo korte tijd

na overleg met zijn vrouw & zus besloot ik hem te zegenen langs de telefoon

het was afgesproken dat zij precies op de middag zouden bellen ook in viersel vieren we de middag telkens als een heilig uur

een halfuur lang verbeidde ik in stilte & onder enige spanning de telefoon

daar belde hij mieke nam hem af & gaf hem mij door

zelf kon hij niet meer spreken maar horen kon hij mij nog goed zijn vrouw zou doen wat ik zou zéggen:

*"ik zegen je ogen
lieve herwig
opdat je weldra met je nieuwe ogen
ons nog liever zou mogen zien
dan je ooit in dit leven gedaan hebt*

*ik zegen je oren
opdat je weldra met je nieuwe oren
ons over de dood heen
nog beter zou mogen aanhoren
& verstaan
dan je in dit leven
altijd zo lief gedaan hebt*

*ik zegen je mond
opdat je weldra met je nieuwe mond
ons over de dood heen
moogt blijven toespreken
woorden van bemoediging
wanneer wij het kwaad hebben
woorden van troost
wanneer we verdriet hebben
om je heengaan*

*ik zegen je handen
opdat je weldra met je nieuwe handen
ons over de dood heen
moogt blijven strelen & omhelzen*

*ik zegen je voeten
opdat wanneer ook onze tijd gekomen is
om door de dood heen tegaan
je op je nieuwe voeten
ons tegemoet moogt komen
gezonder blijer gelukkiger liever
dan je ooit in dit leven geweest ben*

*ga nu in vrede lieve herwig
maar liefst nog niet meteen..."*

langs de telefoon kon ik het niet zien maar volgens wat zijn vrouw zei kwam er bij die laatste woorden

een blij glimlach op zijn gelaat

LUC VERSTEYLEN

521

Hert (vervolg)

We lezen nog een paar andere vertalingen van de bekende psalm 42 over het hert dat naar de waterbron verlangt.

- Groot Nieuws Bijbel (1983):
'Zoals een *hert* naar water,
zo smacht ik naar u, o God'

- Afrikaanse vert. (1984):
'Soos 'n *wildsbok* smag
na waterstrome,
so smag ek na U, o God.'

- Willibrordvertaling (1995):
'Zoals een hinde om waterstromen schreeuwt,
zo schreeuwt mijn keel naar U, God.'

- Nieuwe Bijbelvertaling (2004):
'Zoals een hinde smacht naar stromend water,
zo smacht mijn ziel naar u, o God.'

- Naardense Bijbel (2004):
'Zoals een *hert*
smacht bij beddingen van wáter,
zo smacht ook mijn ziel
naar ú, o God!'

Louter getalsmatig is er achtmaal het mannelijke *hert* en driemaal de vrouwelijke hinde. Als de uitdrukking, buiten de psalm-context, gebruikt wordt, bevat ze doorgaans het *hert*. Waarschijnlijk is hinde - als vrouwelijk hert - beter; zo ziet het ook de (Gr.) Septuagint met het vrouwelijke lidwoord 'hè elephos'. De (Lat.) Vulgaat heeft dan weer niet 'cerva', maar het mannelijke 'cervus'; wat dus in de richting van het (mannelijke) *hert* wijst. Dat is ook het geval voor het Afrikaanse 'wildsbok'. In de andere talen is er eveneens afwisseling tussen een mannelijk en een vrouwelijk hert. De SV geeft, in de uitgave van 1637, als noot bij het woord *hert*: 'of hinde omdat het bijgevoegde woord in het Hebreeuws in het

vrouwelijke geslacht gesteld is, hoewel de Hebreëen anderszins ook een eigen woord hebben dat hinde betekent'; Dieter Scheider wijst erop dat de oorspronkelijke Hebr. tekst zowel het mannelijke *hert* als het vrouwelijke hinde kan betekenen. De vertaal-varianten van de overige woorden blijven hier buiten beschouwing.

De commentaren wijzen erop dat de psalm waarschijnlijk werd geschreven tijdens de vlucht van David voor koning Saul die hem wilde vermoorden. David vluchtte weg van Jeruzalem; hij verbleef in een streek die op religieus en liturgisch gebied er totaal uitgedroogd bij lag, zoals een uitgedroogde rivierbedding; het landschap en de mensen zijn de auteur vreemd. Hij verlangt naar God en naar zijn tempel.

BART MESOTTEN

Johan Kelders

Bont-en-blauwvrouw

Hier ben ik weer, huilt ze. Ze is nog bonter en blauwer dan gisternacht. Ook haar oog hangt nog schever. Het lijkt alsof ze anderhalf oog heeft in plaats van twee. „Probeer een vrouwenhuis”, fluister ik. Ik durf niet hardop te praten. Wie weet wat ze allemaal te verduren heeft gehad? Als je zo bont toegetakeld, ben je ook voor alles en nog wat uitgescholden. Maar ze hoort me niet. Ze pakt een bidsnoer en begint te bidden. Ze zoekt steun bij haar God. Haar vingers glijden langs de kralen. Ze bidt razendsnel. Misschien denkt ze dat haar God haar dan eerder hoort. Na de laatste kraal kijkt ze me aan. Haar gezicht gaat me door merg en been. Ze is bont en blauw, en ergens daaronder zitten haar lippen, neus en mond. „Je moet naar het ziekenhuis”, fluister ik. Maar ook daar gaat ze niet op in. Misschien verstaat ze me niet, spreekt ze geen Nederlands. Ze begint weer te bidden. Nog harder. Haar vingers razen langs de kralen. Soms stopt ze even en kijkt speurend omhoog. Alsof ze iets zoekt. Een teken? Een boodschap? Maar haar God meldt zich niet. Hij blijft zwijgen. Na de laatste kraal steekt ze opeens haar hand naar me uit. Hij is heel teer en heel wit, er zit geen greintje bont en blauw bij. Even weet ik niet wat ik met de hand aan moet. Het lijkt me een noodkreet, een sos-signaal. Maar misschien schrikt ze als ik hem vastpak. Als je zo bont en blauw bent geslagen, is elke aanraking er al gauw een te veel. Aarzelend breng ik mijn hand naar de hare. Even trekt ze hem terug. Maar ze bedenkt zich en laat hem uitnodigend hangen. Onze vingertoppen raken elkaar. We praten. Ze begint te huilen. Misschien is de aanraking haar toch te veel. Wie weet hoelang het is geleden dat ze met iemand heeft gepraat, warmte heeft gehad, solidariteit? Ze sluit haar anderhalve oog en begint voor zich uit te mompelen. Lange onverstanebare zinnen met veel Allah erin, veeleer klanken dan woorden. Ik doe mijn ogen ook dicht en begin ook te praten met mijn God. We bidden nu samen. Het verschil tussen haar God en de mijne doet er niet meer toe. We zijn één. Na een tijdje trekt ze haar hand terug. Ze heeft genoeg gepraat. Ze moet terug naar haar beul. „Ga toch naar een vrouwenhuis”, dring ik aan. Maar ze hoort me niet. Ze is al weg.

UIT DEN GROOTEN VOLKSKALENDER VAN PAUL VAN ZUMMEREN

Op het kalenderblaadje van de oude volkskalenders zal je lezen, dat het overmorgen de naamdag is van de *Heilige Zevenslapers*. Ik heb eens opgezocht waar die mysterieuze naam vandaan komt. Blijkbaar gaat het hier om zeven broers uit Efese, zeven jongelingen die tijdens de christenvervolging door keizer Decius in de derde eeuw moesten gaan schuilen in een grot. Daar vielen ze in slaap en ze ontwaakten pas in het midden van de vijfde eeuw, toen de christenvervolgingen dus al lang weer achter de rug waren.

De Heilige Zevenslapers dragen ook een paar weerspreuken met zich mee, meer in Duitsland dan in onze lage landen. Een uit het Duits vertaalde spreuk gaat zo:

ALS HET OP ZEVENSLAPERSDAG REGENT IS HET VOOR ZEVEN DAGEN OF VOOR ZEVEN WEKEN

Nog een Duitse spreuk zegt:

NACH DEN SIEBENSCHLÄFFERN RICHTEN SICH SIEBEN TAGE UND SIEBEN WOCHEN

En voor ik nog een spreuk over de Zevenslapers geef, wijs ik er nog even op dat de volkskalender vandaag zegt dat de lelie nu in bloei zou moeten staan.

Maar hier nog die beloofde spreuk:

REGENT HET OP ZEVENSLAPERSDAG DAN GEEFT DAT ZEVEN WEKEN REGENSLAG VOOR AL WIE DAT GELOVEN MAG

KRISTIE VAN ZUMMEREN